

Adéu a un altre any

Olga Morote 20.12.2016 | 07:15

I ja tornem a ser desembre, el darrer mes de cada any. D'aquests anys que passen tan de pressa, cada vegada més de pressa, que ens aboquen a una altra etapa de la vida, aquesta vida canviant que no deixa de sorprendre'ns. Per bé o per mal. Desembre és el temps dels desembre congelats, dels somnis escrits en una carta màgica, dels pessebres fets amb molsa i rius d'argent, amb mans petites i grans, amb ulls brillants per la llum de Nadal. Desembre és el mes dels records més punyents de tots aquells que ja no hi són, però que són i seran per sempre més al nostre costat i dins els nostres cors.

Desembre és el mes en què toca fer balanç de tot el que hem viscut, de tot el que ha estat possible i del que encara queda pendent. Ens toca fer balanç d'un any que ha estat complex i difícil. El drama dels refugiats, amb les imatges esfereïdores que hem compartit davant la televisió, ens ha tocat de ple i ens ha fet sentir molta impotència mentre els senyors de la guerra, de les guerres, repartits per tot el món, segueixen jugant amb la vida i la mort de la resta dels mortals. Dels més febles, dels desnonats per sempre d'una vida digna. A la intempèrie física i moral. Mentre escrivia aquest article m'arribaven les imatges dels autobusos cremats a Alep per impedir l'evacuació dels 15.000 civils sobrevivents que encara resten a la ciutat. Costa seguir escrivint i trobar les paraules per descriure i entendre tanta devastació, tanta follia, tanta incivilitat, tanta crueltat, tanta agonia, tant fanatisme atiat convenientment des dels interessos més foscos o més clars.

Malgrat tot, desembre, però, també ens convida a seguir endavant a l'espera dels nous temps, a preservar l'alegria, a reproduir gestos i vells costums arrelats en el més profund del nostre món més proper. El passat diumenge com a integrant del grup Marxants de paraules de Cassà de la Selva, vaig participar en el recital poètic que es fa cada any per aquestes dates. Aquest any el grup ha augmentat amb la participació de tres infants que van recitar els seus respectius poemes i van fer molt bon paper. Els petits Marxants de paraules. En els temps que corren, és important desvetllar des de petits el gust per la lectura i, especialment, la poesia. Desvetllar la sensibilitat per contrarestar la cruesa de la vida i, alhora, saber-la enfrontar. Poder resistir davant la barbàrie.

Com deia al principi, desembre és el mes dels records més punyents. Memòria i record. La pèrdua de la meua mare el mes de juny ha estat una pèrdua immensa, especialment dura. En aquest sentit, vull agrair molt sincerament als Serveis Funeraris de Cassà de la Selva la celebració, el passat divendres 16 de desembre, del Memorial que va organitzar en memòria de totes les persones que ens han deixat en el decurs d'aquest any. Una celebració col·lectiva però íntima i respectuosa alhora. Plena de sensibilitat i de llum. Oberta a tots els pensaments i creences. Amb paraules reflexives i músiques delicades vam poder honorar la seva memòria i el seu llegat. Coratge, amor i esperança.

«Sovint diem / això és la fi, / cap música ja no controla / les nostres esperances. / Però hi ha ulls que no coneixem / que escruten l'horitzó, / llavis que xiuxiuegen. / Orelles que perceben, / que amatents escolten / allà al fons de la nit. / Aquesta és la força que busquem, / l'amor que aprenem a sostenir / contra el caire del temps.» (Sovint diem, Montserrat Abelló).

Amb els millors desitjos per al 2017.

Publicat a: Diari de Girona 20-12-2016

Font: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/12/20/adeu-any/820126.html>